

คลื่นไม่เคยลาฝั่ง

ANUSORN MARASA

อนุสรณ์ มาราสา

พิมพ์ครั้งที่ 2

การอ่านคือฤดูกาลที่ไม่เคยเจียบเหงา

รวมเรื่องสั้น

คลื่นไม่เคยลาฝั่ง

The waves never leave the shore

พิมพ์ครั้งที่ 2 พฤศจิกายน 2568

ISBN (E-Boook) 978-616-95027-2-2

บรรณาธิการ ประสงค์ พรหมทอง

ผู้ประพันธ์ อนุสรณ์ มาราสา

พิสูจน์อักษร อุทัยดิษฐ์ มาราสา

ออกแบบปก โรสมาลิน คงดี

จัดทำและจัดจำหน่าย สำนักพิมพ์ บลูเบิร์ต

50 หมู่ที่ 11 ต.ฉลุง อ.เมือง จ.สตูล 91140

โทรศัพท์ 074 799245

ราคา 120 บาท

ชีวิตกับความตาย

ความขาดแคลนกับความอุดมสมบูรณ์

ล้วนอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ในพระหัตถ์

ของอัลเลาะห์ผู้ทรงพยานภาพ

จาก นวนิยายเรื่อง รันเยา สปันยัง ยาลัน

ชานนท์ อานมัต

นักเขียนมาเลเซีย

คำนำผู้เขียน

โลกการเขียนข้าพเจ้าเกิดจากการอ่านติดตามตัว
อยู่ตลอดเวลา

หากย้อนเวลาได้ คลื่นไม่เคยลาฝั่ง เล่มนี้
ต้องทิ้งระยะกับเล่มแรก แต่ด้วยการตัดสินใจของ
สำนักพิมพ์ขณะนั้นจึงออกไล่หลังเล่มแรกเพียง
หนึ่งปีเท่านั้น

ครั้นเวลาล่วงผ่าน เมื่อมีโอกาสข้าพเจ้า
อยากจะปรับปรุงเนื้อหาบางส่วน ด้วยความตั้งใจ
จะไม่ให้สูญเสียแก่นหลักของเล่ม ให้ตัวผู้เขียนเอง
ได้ศึกษาพร้อม ๆ ผู้สนใจนำไปพัฒนาสร้างสรรค์
ผลงานต่อไป

อนุสรณ์ มาราสา

บ้านริมคลอง จ.สตูล

20 พ.ย. 2568

สารบัญ

คำนำผู้เขียน	5
รองเท้าของไต้ะคอเต็บ	7
คลื่นไม่เคยลาฝั่ง	21
โคมแสงจับ	31
งามเงา	47
ผู้ศรัทธา	61
ไต้ะละใบ	76
หญิงสาวจากไทรบุรี	89
ครั้งเดียวไม่เคยรัก	114
ประวัติผู้เขียน	124

รองเท้าของโตะคอเต็บ

ชายเฒ่าตัดสินใจเด็ดขาดแล้วต่อให้เข้าวันนี้
อาจจะเป็นวันศุกร์สุดท้ายของโลกก็ต้องไปที่นั่นให้ได้

ด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในมัสยิดประจำ
หมู่บ้าน มันสำคัญเกินจะนั่งดูตาย ที่นั่นไม่ใช่หรือ
ที่ช่วยให้เราได้เรียนรู้โลกนี้และโลกหน้า มนุษย์กับ
พระเจ้า ผู้ศรัทธาแท้จริงกับผู้กลับลอกเป็นเช่นใด
“ไม่มีความลับสำหรับพระองค์”

เสียงโตะคอเต็บเทศนาธรรมแจ่มชัด
ตลอดเวลา ทุกคำสอนช่วยเตือนย้ำ ไม่คิดทำสิ่งไม่
ดีไม่งามด้วยความอดทนเสมอมา

ชายเฒ่าพอใจตำแหน่งตัวเองนับจากวัย
หนุ่มก้าวสู่วัยชราทำงานโตะเสี้ยะต่ำต้อยที่ไร้ไม่มี
หน้ามีตา แกว่งเป็นส่วนหนึ่งของมัสยิดอันเป็นที่
รักเท่านั้น สมมติโตะอิหม่าม คอเต็บ บิหล่าน เป็น
ผู้ปิดกวาดเศษขยะในอกสัปบุรุษให้เกิดความ

สะอาดใจ ไต่ะเสี่ยะก็คือผู้ปัดกวาดให้บ้านของ
พระเจ้าให้สะอาดตาเท่านั้น

ชายเฒ่าบอกภรรยาคุยากว่า เข้านี้อยาก
ไปจากโคนกล้วยที่เพิ่งลงหน่อเมื่ออาทิตย์ก่อน พอ
เหี่ยวตกแล้วจะรีบกลับทานข้าวพร้อมกัน

ความจริงแล้วเข้านี้เป็นเรื่องชายหนุ่มคน
หนึ่งผู้กำลังตกที่นั่งลำบาก หากไม่ทำอะไรสัก
อย่าง หลังละหมาดวันศุกร์นี้ต้องโดนพิพากษา
แล้วก็ไม่มีวันจะแก้ตัวใด ๆ อีกเลย

มีเพียงหนทางเดียว คือรองเท้าไต่ะคอ
เต็บคู่ นั้นต้องขุดขึ้นจากหลุมฝังช่วยยืนยันถึง
ความบริสุทธิ์เท่านั้น

ด้วยไม่ใช่อะไรอื่นดอกนะ มุสลิมทุกคน
คือพี่ น้องดังคำสอนสั่งไว้ เพื่อนบ้านกำลังเจ็บปวด
อยากให้ชายหนุ่มรู้สึก ว่า อย่างน้อยยังมี อีกคน
หนึ่งที่ยอมยื่นเคียงข้าง

นับว่าเป็นเคราะห์กรรม ที่ตอเย็บเปิด
ประเด็นว่าให้มัสยิดแสดงรายการเงินบริจาค ซึ่ง

ผู้รับผิดชอบเป็นถึงผู้เทศนาธรรมประจำมัสยิดที่
ชาวบ้านเคารพเลื่อมใส ทำให้เกิดเรื่องราวใหญ่โต
ในที่สุด

ชายเฒ่าขุดดิน เสียงดังพับ พับ ตรงรอยกลบ
ใหม่ ๆ ไกลโคนกล้วย ถึงแม้ชราภาพและความจำ
เลื่อมมากแล้ว แต่มั่นใจว่ารองเท้า ต้องอยู่ที่เดิม
นั่นเอง

เรื่องของเรื่องมาจากเงินบริจาค ที่
ชาวบ้านลงขันกันทุกวันศุกร์ก่อน ละหมาด เพื่อ
นำไปใช้จ่ายในกิจการมัสยิด ต่อเย็บได้หยิบยกขึ้น
มาพูดว่า เขาไม่เชื่อในรอบหนึ่งเดือนผ่านไป เงินที่
ชาวบ้านพร้อมใจลงขันนับร้อยคน มียอดรวมเพียง
สามพันบาทอย่างผิดสังเกต อย่างน้อย ๆ มันควร
จะถึงหลักหมื่นต้น ๆ มัสยิดต้องแสดงรายรับ
รายจ่ายให้ชัดเจน นั่นเท่ากับถูกระเบิดขนาดย่อม
วางตรงหน้าใครคนหนึ่งทีเดียว

“มันกลัวหาผมเกินแล้ว” ไต่คอเต็บพูด
ท่ามกลางชาวบ้านร่วมฟังหลายคน ใบหน้าเครียด
ขมริ้ม ด้วยไม่นึกว่าคนที่มีความสะอาดติดตัว
ทั้งชาวบ้านให้ความศรัทธามานาน จะมีคุณกรณี
เป็นหนุ่มสวนยางคนหนึ่งเท่านั้น

“ทำอย่างนี้ตำแหน่งท่านมีปัญหาแน่ๆ
เลย” นายเดชให้ความเห็น ปล่อยให้ผู้ฟังดูברה
อย่างใช้ความคิด

ในอดีต เขาเป็นคนหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรง ที่
ชาวบ้านฝากความหวังเรื่องศาสนาใช้ความคิดทั้ง
สองเป็นเพื่อนร่วมเรียนห้องเดียวกัน พอจบป.4
ฝ่ายแรกเลือกเรียน ศาสนา บิดาส่งเรียนต่างบ้าน
ต่างเมือง ตอเย็บยึดอาชีพคนสวนยางสืบแทน
บิดา วันเวลาผ่านไป ทำให้สองคนดูเหมือนจะห่าง
ชั้นกันมาก

สิบปีให้หลัง คนแรกกลับมาในฐานะครู
สอนหนังสือ อีกคนเป็นสัปบุรุษมัสยิดธรรมดา ๆ
เท่านั้น

“ผมต้องเคลียร์เรื่องนี้อยู่แล้ว ไม่นึกเลย
ตอเย็บเป็นคนอาฆาตแค้นขนาดนี้”

“ยังไงครับ” นายเดชเพื่อนฝูงแสดงความ
สงสัย

“ลืมฮามีตะแล้วหรือ” เขากล่าวถึงภรรยา
ที่อยู่กินด้วยกัน

“มันนานมากแล้วนะครับ”

“มันไม่ได้ลบรอยแค้นนี้หว่า”

สมัยที่โต๊ะคอเต๋กลับจากปอนะนั้น ปี
ได้สู่ขอฮามีตะสาวงาม โดยทางผู้ใหญ่สองฝ่าย
เห็นด้วยเต็มที่ ขณะที่ฮามีตะมิได้ถูกหมายปอง
จากตอเย็บเหมือนกัน

ขณะนั้น ตอเย็บหวังเพียงว่าเขาจะรอบบิก
ยางสิบสามไร่เสียก่อนจะสู่ขอเป็นทางการ เมื่อถูก
ชิงตัดหน้าก็เป็นเรื่องธรรมดาที่เขาน้อยใจ แต่ก็ทำ
ใจได้แล้ว

เขาบอกใคร ๆ เราต้องเชื่อในกฎเกณฑ์ที่
ทรงกำหนดให้ ไม่มีใครเชื่อเลยว่าเขาเอาค่านั้นมา

ใช้งานได้จริง คนหนุ่มไม่ได้รำเรียนอะไรนัก ให้ทำ
ใจเหมือนคนเคร่งคองยาก น่าจะรักษาน้ำมากกว่า
รักษาใจ

ข่าวลือจากกลุ่มใต้คอเต็บสะพัดว่า คู่อิ
ยังเจ็บใจที่ถูกแย่งแฟน เลยมีความคิดจุดไฟเรื่อง
เงินมัสยิดให้อื้อฮาหวังผลทำลาย ชื่อเสียงเพื่อน
เก่าส่งผลให้มีปัญหาในการสมัครตำแหน่งท่านอิ
หม่ามเร็ว ๆ นี้

เมื่อมีประเด็นใหม่เกิดขึ้น ชาวบ้านได้
หยิบยกเอาเรื่องจองเวรไม่เลิกตอเย็บมาแทน คน
ทั้งหมู่บ้านเห็นใจเขา ผู้เรียนรู้ในเรื่องโลกหน้า
อย่างช้าของ ผู้กำลังก้าวเป็นผู้นำจิตวิญญาณคน
ใหม่ บางคนว่าดูที่หน้าก็เดาออกแล้วว่าใครจะแพ้
หมดรูป

ดูสิ คนหนึ่งมีความรู้ศาสนาระดับผู้นำจิต
วิญญาณอีกคนอยู่กับแผ่นซียาง ไม่รู้ว่าละหมาด
ครบห้าหรือเปล่า เพียงรูปภายนอก หนุ่มสวนยาง
ก็แพ้ยับเยินแล้ว

ในหมู่บ้านเล็กๆ และมีมัสยิดหลังเดียว ชาว
สะพัดรวดเร็วดูจไฟไหม้ฟางเสมอ

“ท่าจะแย่แล้วนะเอ็ง” เพื่อนฝูงผู้หวังดี
เข้ามาเยี่ยมเยียนตอเย็บ ฝ่ายนั้นดูสงบนิ่งเฉย ลึก
ลงไปเขาก็เชื่อว่าตัวเองรักมัสยิดไม่น้อยกว่าใคร

“ไม่น่ายกเรื่องนี้พูดเลย”

“นั่นมันเงิน ชาวบ้านบริจาคทุกวันศุกร์ให้
มัสยิด เราไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นบ้างเลย
หรือไง”

“แต่เขาเชื่อโตะคอเต็บมากกว่าเอ็งอยู่ดี
เห็นไหม ตอนนี่เอ็งมีอะไร เหลือบ้าง เขาว่าเอ็ง
อาฆาตเรื่องเก่า ๆ เพื่อนเสียหาย กลายเป็นอิจฉา
ตาร้อนไปโน่นเลย” เพื่อนบ้านใกล้เคียงแสดงความ
เห็น ตามที่ได้รับมาจากกลุ่มของโตะคอเต็บ
นั่นแหละ

“ข้าไม่อยากมีเรื่องบ้า ๆ เกิดขึ้นที่มัสยิด
เท่านั้น”